DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)
7. marts 1990 *

I sag C-69/88,

angående en anmodning, som Arrondissementsrechtbank, Maastricht (Nederlandene), har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

H. Krantz GmbH & Co., Aachen (Forbundsrepublikken Tyskland),

mod

Ontvanger der Directe Belastingen, Kerkrade (Nederlandene),

og

den nederlandske stat,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-Traktatens artikler 30 og 36,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden F. A. Schockweiler, dommerne G. F. Mancini og T. F. O'Higgins,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— den nederlandske regering ved generalsekretær E. F. Jacobs, Udenrigsministeriet,

* Processprog: nederlandsk.

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved René Barents, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten og efter at der i retsmødet den 7. november 1989 er fremsat mundtlige indlæg af sagsøgeren i hovedsagen ved advokat J. E. F. F. N. Duynstee, af den nederlandske regering ved M. A. Fierstra, som befuldmægtiget, og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 12. december 1989,

afsagt følgende

Dom

1 Ved dom afsagt den 3. marts 1988, indgået til Domstolen den 7. marts 1988, har Arrondissementsrechtbank (Første Afdeling), Maastricht, i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 forelagt to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af EØF-Traktatens artikler 30 og 36.

2 Spørgsmålene er blevet rejst under en sag, som føres mellem på den ene side H. Krantz GmbH & Co. (herefter benævnt »Krantz GmbH«), Aachen (Forbundsrepublikken Tyskland), og på den anden side Ontvanger der Directe Belastingen (oppebørselskontoret for direkte skatter, herefter benævnt »skattemyndigheden«) og den nederlandske stat. Sagen drejer sig om et udlæg, skattemyndigheden har foretaget i maskiner, der tilhører Krantz GmbH, i medfør af artikel 16 i den nederlandske lov af 22. maj 1845 om inddrivelse af direkte skatter til staten (Wet op de invordering van 's Rijks directe belastingen). Maskinerne var af Krantz GmbH blevet solgt på afbetaling med ejendomsforbehold til J. J. Krantz & Zoon NV, Leiden, og af køberen blevet opstillet i en fabrik, der blev drevet af køberens datterselskab, Vaalser Textielfabriek BV, Vaals.

3 Efter at J. J. Krantz & Zoon NV og Vaalser Textielfabriek BV var erklæret konkurs, gjorde skattemyndigheden i medfør af skatteinddrivelseslovens artikel 16 udlæg for sidstnævnte selskabs skattegæld i alle løsøregenstande, der befandt sig i selskabets fabrik.

4 For de nationale retsinstanser gjorde Krantz GmbH gældende, at artikel 16 i loven af 22. maj 1845 er uforenelig med formålet med og indholdet af EØF-Traktatens artikel 30, da salg på afbetaling til købere i Nederlandene ville finde sted i betydeligt mindre omfang, hvis skattemyndighedens adgang til at gøre udlæg var almindelig kendt.

5 Arrondissementsrechtbank, Maastricht, har fundet, at sagen rejser spørgsmål om fortolkningen af fællesskabsretten, og retten har derfor udsat sagen og forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

»1) Skal artikel 16 i lov af 22. maj 1845 (*Staatsblad* 22) om inddrivelse af direkte skatter til staten (Wet op de invordering van 's Rijks directe belastingen) betragtes som en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion, jfr. EØF-Traktatens artikel 30, for det tilfælde at de nederlandske skattemyndigheder gør udlæg i genstande, der befinder sig på en skattepligtigs ejendom, selv om genstandene hidrører fra og tilhører en leverandør i en anden medlemsstat?

2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, er det da alligevel berettiget at anvende den nævnte artikel 16 i henhold til EØF-Traktatens artikel 36 på grund af et af de i denne traktatbestemmelse nævnte hensyn?«

6 Vedrørende den retlige baggrund, de faktiske omstændigheder i hovedsagen, retsforhandlingernes forløb samt de skriftlige indlæg, der er indgivet til Domstolen, henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

7 Indledningsvis bemærkes, at det inden for rammerne af EØF-Traktatens artikel 177 ikke tilkommer Domstolen at træffe afgørelse om nationale retsforskrifters forenelighed med Traktaten. Domstolen kan dog forsyne den nationale ret med de fællesskabsretlige fortolkningselementer, som kan sætte denne i stand til at bedømme, om forskriften er forenelig med Traktaten med henblik på pådømmelsen af den verserende sag.

8 De spørgsmål, der er forelagt af den nationale ret, findes derfor at måtte forstås således, at det ønskes klarlagt, om Traktatens artikel 30 skal fortolkes således, at den er til hinder for en national retsforskrift, hvorefter en skattemyndighed har adgang til i forbindelse med inddrivelse af direkte skatter at gøre udlæg i genstande, bortset fra varelagre, som befinder sig på en skattepligtigs ejendom, selv om genstandene hidrører fra og tilhører en leverandør, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat, og, i bekræftende fald, om retsforskriften er begrundet i henhold til Traktatens artikel 36.

Spørgsmål 1

9 I henhold til Domstolens faste praksis, jfr. dom af 11. juli 1974, Dassonville (8/74, Sml. s. 837) udgør enhver foranstaltning, der er egnet til direkte eller indirekte, aktuelt eller potentielt at hindre samhandelen inden for Fællesskabet, en foranstaltning med tilsvarende virkning.

10 Det bemærkes dog, at den bestemmelse, den nationale retsinstans har henvist til, finder anvendelse uden forskel på indenlandske og indførte produkter, og at den ikke tilsigter at regulere vareudvekslingen med de andre medlemsstater.

11 Det må dernæst konstateres, at den omstændighed, at personer, der er hjemmehørende i andre medlemsstater, eventuelt vil være mindre tilbøjelige til at sælge goder på afbetaling til købere i den pågældende medlemsstat, fordi der er risiko for, at skattemyndighederne gør udlæg i goderne, hvis køberne ikke betaler deres nederlandske skattegæld, er alt for usikker og indirekte til, at en national retsforskrift, der giver adgang til at foretage et sådant udlæg, kan betragtes som en foranstaltning, der er egnet til at hindre samhandelen mellem medlemsstaterne.

12 Spørgsmål 1 må herefter besvares med, at EØF-Traktatens artikel 30 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national retsforskrift, hvorefter en skattemyndighed har adgang til i forbindelse med inddrivelse af direkte skatter at gøre udlæg i genstande — bortset fra varelagre — som befinder sig på en skattepligtigs ejendom, selv om genstandene hidrører fra og tilhører en leverandør, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat.

Spørgsmål 2

13 Under hensyn til besvarelsen af spørgsmål 1 findes det ufornødent at besvare spørgsmål 2.

Sagens omkostninger

14 De udgifter, der er afholdt af den nederlandske regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Arrondissementsrechtbank, Maastricht, ved dom af 3. marts 1988, for ret:

EØF-Traktatens artikel 30 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national retsforskrift, hvorefter en skattemyndighed har adgang til i forbindelse med inddrivelse af indirekte skatter at gøre udlæg i genstande — bortset fra varelagre — som befinder sig på en skattepligtigs ejendom, selv om genstandene hidrører fra og tilhører en leverandør, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat.

Schockweiler Mancini O'Higgins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. marts 1990.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

F. A. Schockweiler
Formand for Anden Afdeling